

LA TRILOGIA DE L'ASCENDENT

LLIBRE SEGON

EL
REI
FUGITIU

JENNIFER A. NIELSEN

Traducció de l'anglès de
Jordi Vidal i Tubau

laGalera50

Primera edició: juny del 2013

Realització de la coberta: MBC sobre un disseny de
Christopher Stengel

Il·lustració del marc: Carles Marsal

Maquetació d'interior: Marquès, SL

Títol original anglès: *The Runaway King*

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Tots els drets reservats.

Publicat d'acord amb Scholastic Inc., 557 Broadway, Nova York, USA.

© 2013 Jordi Vidal i Tubau, de la traducció

© 2013 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Egedsa

Roís de Corella, 16

08205 – Sabadell

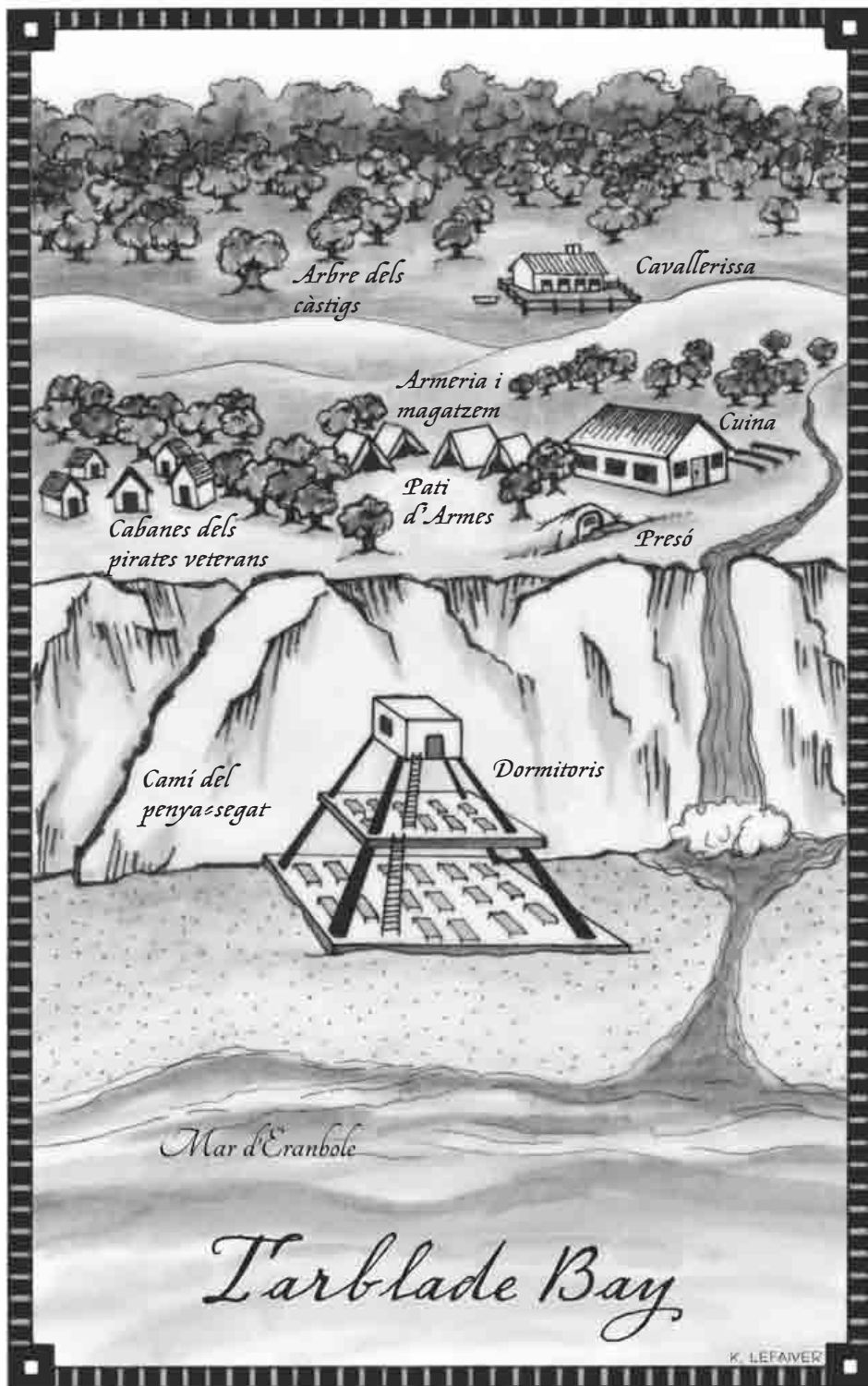
Dipòsit legal: B-11.656-2013

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4583-0

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Per al pare,
que mitjançant l'exemple de la seva vida em va
ensenyar a perseguir l'estrella més alta,
i no va dubtar mai que l'aconseguiria.

*Arbre dels
càstigs*

Cavallerissa

*Armeria i
magatzem*

Cuina

*Pati
d'Armes*

*Cabanes dels
pirates veterans*

Presó

*Camí del
penya-segat*

Dormitoris

Mar d'Éranbole

Tarblade Bay

· U ·

Havia arribat d'hora al meu propi assassinat. Era el vespre del funeral de la meva família, i ja hauria de ser a la capella. Però la idea de plorar els difunts en companyia dels arrogants pixapolits que també hi hauria allà em repugnava. Si hagués estat qualsevol altre, allò s'hauria fet en privat.

Feia un mes que era el rei de Carthya, una funció per a la qual no m'havien preparat mai i que la majoria dels habitants del país creien que era del tot inadequada per a mi. Encara que hagués volgut discrepar, no tenia cap credibilitat per a tal discussió. No es pot dir que durant aquelles primeres setmanes del meu regnat m'hagués escarrassat a guanyar-me el favor de l'opinió pública. Tenia una tasca molt més important: convèncer els meus regents perquè ajudessin a preparar-nos per a una guerra que sabia que s'acostava.

La principal amenaça venia d'Avènia, a l'oest. El seu cabdill, el rei Vargan, havia vingut al funeral inesperadament. Potser la seva afirmació que tan sols volia presentar els seus respectes era sincera, però no em vaig deixar enganyar: lamentaria més la pèrdua del pastís al final del sopar que la

dels meus pares i el meu germà. No, en Vargan havia vingut a assabentar-se de les meves debilitats i a avaluar les meves forces. Havia vingut a examinar-me.

Abans d'embrancar-me en qualsevol confrontació amb en Vargan, necessitava temps per pensar, per adquirir confiança en mi mateix. Per tant, en comptes d'entrar al funeral, els havia dit que comencessin sense mi i aleshores em vaig esquitllar fins aquí, els jardins reials.

Aquest havia esdevingut el meu lloc favorit les freqüents vegades en què necessitava allunyar-me de tothom. Les alegres flors estivals estaven envoltades de closos alts i espessos i flanquejades per moltes plantes diferents. Uns arbres majestuosos ocultaven la vista des de dalt la major part de l'any, i la gespa era prou blana per gairebé obligar a trepitjar-la amb els peus descalços. Al bell mig del jardí hi havia una font de marbre presidida per una estàtua que representava el rei Antolius, un avantpassat de moltes generacions enrere que havia aconseguit la independència de Carthya. El meu nom, Jaron Antolius Eckbert III, provenia, en part, d'ell.

Ara que hi penso, aquells jardins constituïen l'indret perfecte per a un intent d'assassinat discret i silencios.

Aquella nit ni tan sols em vaig plantejar una cosa tan passiva com seure. Aclaparat pels sentiments contradictoris al voltant del funeral, i per l'arribada al darrer moment d'en Vargan, tenia el cos tens i les emocions a flor de pell. Necessitava grimpar, gastar una mica d'energia.

Vaig escalar ràpidament el primer pis del castell, fent servir les pedres irregulars com a preses per als dits i els peus. La cornisa més baixa d'aquell pany de paret era ampla i estava embolcallada d'heura, però més aviat m'agradava.

Podia encongir-me entre l'espès fullam i mirar els jardins amb la sensació que formava part de tot plegat en comptes de ser un simple observador.

Al cap de menys d'un minut, la porta del jardiner es va obrir a sota meu. Se'm va fer estrany. Era massa tard perquè sortís un vigilant, i ningú no podia accedir al recinte sense la meva invitació. Em vaig acostar al final de la paret i vaig veure una figura vestida de negre que avançava amb cautela. No era cap criat, perquè hauria anunciat la seva presència abans de gosar entrar. La figura va inspeccionar fugaçment el seu voltant, després va treure un ganivet llarg i es va aixoplugar entre uns arbustos just a sota meu.

Vaig sacsejar el cap, més divertit que enfadat. Tothom esperava que aquella nit vingués aquí a reflexionar, però no es pensaven que hi anés fins després del funeral.

L'assassí creia que tenia el factor sorpresa a favor. Però ara era jo el qui tenia avantatge.

En silenci, em vaig descordar la capa perquè no em fes nosa. Aleshores vaig treure el meu ganivet, el vaig subjectar ben fort amb la mà esquerra mentre m'ajupia a la punta de la cornisa i vaig saltar directament sobre l'esquena de l'home.

Quan saltava, es va moure, de manera que només el vaig ferir a l'espatlla mentre quèiem en direccions oposades. Em vaig aixecar primer i li vaig acoltellar la cama, però el tall no va ser tan fondo com esperava. Em va tirar a terra d'una puntada de peu, després es va agenollar sobre el meu avantbraç, em va prendre el ganivet i el va llançar lluny de nosaltres.

L'home em va donar un fort cop de puny a la mandíbula

que em va fer picar de cap contra el terra. Vaig trigar a incorporar-me, però quan em va escometre, li vaig etzibar una puntada de peu amb totes les meves forces. Va tentinejar endarrere fins que es va estavellar contra un gerro alt, després va caure a terra i ja no es va moure.

Em vaig girar cap a la paret del castell i em vaig fer un massatge a la mandíbula. El fet que tingués la mà a la cara probablement em va salvar la vida. Perquè un segon atacant va sortir del no-res, subjectant una corda que em va posar al voltant del coll. Va estrènyer amb força per estrangular-me. Però amb la meva mà atrapada dins la corda, almenys tenia alguna possibilitat de respirar.

Vaig tirar el colze enrere i vaig ensopegar el pit d'aquest nou atacant. Va emetre un grunyit, però vaig necessitar tres cops per obligar-lo a canviar de posició i afliuxar la corda. Quan es va moure, em vaig girar cap a ell i vaig tirar el braç enrere per descarregar-li un cop de puny.

Aleshores vaig quedar glaçat. Així que vaig mirar l'intrús als ulls, el temps es va aturar.

Era en Roden. Primer el meu amic. Després el meu enemic. Ara el meu assassí.

• DOS •

Només havien passat unes quantes setmanes des de l'última vegada que havia vist en Roden, però semblava que haguessin transcorregut mesos. En la nostra última trobada, havia provat de matar-me en un darrer intent d'apoderar-se del tron. Però em va fer l'efecte que els motius que l'havien portat fins allí aquella nit eren encara més sinistres.

Junts havíem rebut instrucció d'un noble anomenat Bevin Conner, que ens havia raptat amb dos nois més, en Tobias i en Latamer, dels orfenats del país amb el propòsit de fer passar un de nosaltres per en Jaron, el príncep perdut de Carthya. Els pares d'en Jaron havien intentat enviar-lo a un internat on pogués rebre una educació molt necessària, però després de fugir del vaixell que l'havia de dur a Bymar, uns pirates havien atacat l'embarcació amb la intenció de matar el noi. Ningú —ni en Conner, ni en Roden, ni els altres nois— no sabia que, en realitat, jo era en Jaron disfressat. En Roden encara ho ignorava. Que ell sabés, jo era un orfe anomenat Sage, no pas més digne d'ocupar el tron que ell.

Era una sort que en Conner no hagués pretès fer passar

en Roden pel príncep Jaron, perquè en aquell breu període havia canviat prou per assemblar-se'm encara menys. Els cabells castanys se li havien aclarit i tenia la pell més colrada que abans. Semblava més gran, i sense cap mena de dubte actuava com si ho fos. Quan l'havia vist per últim cop s'havia mostrat alterat, però no era res comparat amb l'expressió que tenia ara. Traspuava alguna cosa molt pitjor que la ira.

En Roden va deixar caure la corda, es va aixecar i va treure una espasa. La subjectava com si fos una extensió del seu braç, com si hagués nascut amb aquella arma a la mà. El meu ganivet era en algun lloc darrere seu, ocult entre les ombres. Les circumstàncies no m'eren precisament favorables.

—Sage, aixeca't i posa't davant meu.

—Jo no em dic així —vaig replicar.

I encara no estava disposat a aixecar-me.

—Vaig ser a Farthenwood amb tu. No em pots mentir sobre la teva veritable identitat.

La qual cosa, ben mirat, era exactament el que jo deia. Parlant amb tota la calma que vaig poder, vaig dir:

—Abaixa l'espasa i t'ho explicaré tot.

Havia localitzat el lloc on havia anat a parar el meu ganivet, però era massa lluny per recuperar-lo abans que ell pogués fer servir aquella espasa. Així que, en aquell moment, preferia enraonar amb ell.

—No he vingut a sentir les teves explicacions —va remugar.

L'espasa continuava alçada, però em vaig aixecar a poc a poc, mantenint les mans visibles.

—Has vingut a matar-me, doncs?

—La teva farsa s'ha acabat. Ha arribat l'hora que sàpigues qui mana realment.

Vaig fer un ruflet.

—Tu?

Va fer que no amb el cap.

—Ara estic amb gent influent. I venim a buscar-te. Preferiria matar-te aquí mateix, però, abans, el rei pirata vol discutir un assumpte amb tu.

Tot i que agraiïa l'ajornament de la meva mort, per alguna raó dubtava que una entrevista amb el rei pirata fos una bona notícia. Amb un somriure afectat, vaig dir:

—Així que t'has allistat amb els pirates? No m'imaginava que t'acceptés ningú, llevat del club femení de punt de mitja.

—Els pirates m'han acceptat de grat, i algun dia els manaré. Ells van matar en Jaron i, quan sigui l'hora, seré jo el qui et matarà.

—Deus voler dir que «no van poder» matar-me. T'has ajuntat amb uns fracassats. Si els vaig esquivar quatre anys enrere, què et fa pensar que no ho puc tornar a fer?

Ara el seu rostre es va crispar.

—Tinc ordres per a tu. I et suggereixo que les acceptis.

Acataria les ordres del criat que netejava el gong abans que obeir en Roden. Però sentia curiositat.

—Què vols, doncs? —vaig preguntar.

—Seré al mar durant deu dies. Quan atraquem, hauràs de ser a Isel per lliurar-te. Si ho fas, deixarem Carthya intacta. Però, si t'hi negues, arrasarem el país fins que et trobem.

Els pirates d'Avènia, tots sols, eren perillosos, però final-

ment s'imposaria Carthya. Per tant, si la seva amenaça era aquesta, devien tenir aliats. Vaig pensar de seguida en el rei Vargan. Potser al capdavant no havia vingut a examinar-me. No podia ser una coincidència que aquest atac es produís tan poc temps després que en Vargan hagués entrat a casa meva.

—Prefereixo la tercera opció —vaig dir a en Roden.

—Quina és?

—Els pirates tenen nou dies per lliurar-se. Però si ho fan en vuit, seré més compassiu.

Va esclafir a riure, com si fes broma.

—Vas vestit com un rei, però continues essent el mateix orfe ximple. Hi ha una altra exigència. Els pirates volen que els lliuris en Bevin Conner.

Vaig tornar a ruflar.

—Per allistar-lo també?

En Roden va fer que no amb el cap.

—Només sé que algú el vol veure mort. De segur que no t'hi pots negar, a això.

De segur que sí. En Conner no era amic meu. Era l'assassí de la meva família, i el motiu pel qual els pirates havien intentat matar-me quatre anys enrere. Durant la meva breu estança a la seva residència, m'havia tractat amb brutalitat. Malgrat tot, no tenia més intenció de lliurar-lo a en Roden que de lliurar-me jo mateix.

—La mort d'en Conner no els servirà de res, als pirates —vaig observar—. Només busquen venjar-se de nosaltres dos.

—I què? La teva vida s'ha acabat, Sage. Accepta el teu destí amb una certa dignitat i salva el teu país. O prova de

repel·lir-nos i veuràs com ho destruïm tot. Cremarem les vostres granges, arrasarem les vostres ciutats i matarem tots els qui s'interposin entre tu i nosaltres. —Se'm va acostar un pas—. I si tractes d'amagar-te, capturarem les persones que estimes i les castigarem per la teva covardia. Sé exactament la mort de qui et faria més mal.

—Potser és la teva —vaig respondre—. Per què no comences a castigar-te ara mateix?

En sentir aquestes paraules, en Roden em va escometre. Vaig intentar agafar-li l'espasa, però la va retenir i em va etzibar una espasada. Em va fer un tall al braç. Vaig esgaripar i el vaig deixar anar. Els crits dels meus vigilants van ressonar a la nostra esquena. Em vaig preguntar si els meus xiscles havien torbat finalment la seva becaïna. Ja començava a ser hora que s'adonessin que em trobava en un destret.

En algun lloc proper hi havia el meu ganivet, però en Roden continuava esgrimint l'espasa i m'obligava a recular. Al pas següent, vaig ensopegar i vaig caure dins la font. Es va apropar a la vora de la font amb la visible intenció d'atacar, però ara els meus vigilants havien arribat per ajudar-me. Sense cap indicatiu de por al rostre, va començar a combatre cada home que se li acostava. Em vaig quedar allà assegut, admirat de veure com havia millorat la destresa d'en Roden en tan poc temps. S'obria pas entre ells com aquell qui camina entre flocs de neu.

Vaig saltar de la font i em vaig llançar sobre l'espasa d'un dels meus vigilants abatuts. Al mateix temps, en Roden va ferir un altre home, que va caure endarrere i va xocar amb mi. Això em va fer caure a terra sobre les cames.

En Roden va allunyar d'una puntada de peu l'espasa que

volia agafar. Aleshores, posant-me la fulla al coll, es va ajupir al meu costat i va dir:

—Tu decideixes. Deu dies per rendir-te o destruïrem Car-thya.

Tot just havia començat a dedicar-li un dels meus millors renecs quan va aixecar l'espasa i la va descarregar sobre el meu cap.

TRES

Quan vaig recuperar el coneixement, en Roden i el seu còmplice havien escapat. Tenint en compte la ferida que tenia al braç i l'eixordador martelleig dins del cap, probablement era una bona cosa que haguessin marxat. Però les amenaces d'en Roden encara flotaven en l'aire. I encara bo que no havia executat la pitjor amenaça mentre jo estava inconscient.

Xop de l'aigua de la font i la sang que em rajava del braç, vaig accedir tentinejant al pati i vaig veure una altra patrulla de vigilants corrent en la meva direcció. En vaig escollir un i li vaig ordenar que em donés la capa, cosa que va fer. Em van dir que m'hauria de veure el metge, però en comptes d'això vaig demanar que el portessin als jardins per atendre els ferits que es trobaven allà. Després vaig ordenar als vigilants que actuessin amb la màxima discreció, almenys fins que s'hagués acabat el funeral.

Tapant-me la ferida del braç amb una mà, em vaig encaminar lentament cap a la capella, on se celebrava la cerimònia. Hauria d'haver-hi anat primer en comptes de dirigir-me als jardins. Tard o d'hora m'haurien atacat de totes maneres, però si més no hauria presentat el

degut respecte a la meva família. No es mereixien menys de mi.

Sempre els havia trobat a faltar quan estava sol a l'orfenat, però aquí, al castell, la seva absència em perseguia a cada pas. Em moria de ganes d'entrar a la capella, on podria plorar-los com calia. Però, atès el meu aspecte, això era impossible. Així, doncs, em vaig arrupir com si fos un espia sota una finestreta oberta per escoltar, confiant que, des d'allà on fossin, em perdonarien.

A dins vaig sentir la veu d'en Joth Kerwyn, el meu gran camarlenc. Havia estat el conseller del meu pare i també del meu avi. Possiblement fins i tot més enrere. A mi em feia l'efecte que en Kerwyn havia existit sempre. Ara parlava del meu germà, en Darius, i amb prou feines vaig reconèixer la descripció que en feia. En Darius era quatre anys més gran que jo, i devia tenir la meva edat actual quan el vaig veure per darrera vegada. Ara bé, si hi havia una part de veritat en les seves paraules, Carthya tenia ara el més petit dels fills d'Eckbert com a rei. Com si necessités que m'ho recordessin.

Tot seguit, es va oferir l'oportunitat de parlar a cadascun dels regents. Els que ho van fer van dedicar honors exagerats a la meva família, com era de preveure. Alguns van ser prou grollers per ficar-se en la seva política. Com ara el senyor Termouthe, que actualment era el més vell dels meus regents: «I ara tenim el rei Jaron, que sens dubte complirà tots els prudents acords comercials del seu pare». O la senyora Orlaine, amiga d'en Santhias Veldergrath, que no va poder dominar el to sorneguer de la seva veu quan va dir: «Llarga vida al rei Jaron. Si ens governa la meitat de bé de com ens

entreté, aleshores Carthya té al davant un esdevenidor veritablement esplèndid».

Malgrat el meu estat, en aquell moment vaig estar a punt d'irrompre en el funeral. Tenia unes quantes paraules grolleres al cap que haurien proporcionat setmanes de xafarde-ria a la cort.

—Jaron?

Em vaig girar, sense saber si alegrar-me o sentir-me violent en veure la Imogen caminant en la meva direcció. Avançava amb cautela, visiblement confosa pel fet de trobar-me allà i no pas a dins.

La Imogen havia treballat de criada a la propietat Farthenwood d'en Conner i sens dubte m'havia salvat la vida allà. Una de les meves primeres mesures com a rei va ser el petit rescabament de fer-la noble. Resultava interessant veure com la seva nova condició l'havia afectat ben poc. Certament, duia una roba més elegant i sovint portava els cabells castany fosc solts sobre l'esquena en comptes de recollits en una trena de criada, però encara es mostrava amable amb tothom, fos quin fos el seu rang.

Els seus ulls van escutar el cel fosc.

—Ha plogut? Per què vas tan xop?

—Un bany nocturn.

—Vestit del tot?

—Sóc púdic.

El seu front es va solcar d'arrugues.

—Com que no t'has presentat al funeral, la princesa m'ha demanat que anés a buscar-te.

La princesa Amarinda de Bultain era neboda del rei de Bymar, el nostre únic país aliat. Per aquest motiu, des del

seu naixement, s'havia disposat que es casaria amb aquell qui ocupés el tron de Carthya, per tal de segellar l'aliança. Aquesta missió hauria hagut de recaure en el meu germà, i em semblava que s'hauria sentit feliç de complir-la. Ara aquest deure m'havia tocat a mi, però no pas la felicitat concomitant. L'Amarinda havia deixat clar que se sentia igual de desgraciada pel nostre enllaç. Comparat amb en Darius, em feia l'efecte de ser un premi de consolació, i encara dolent.

La Imogen es va fixar en el meu braç ferit per primera vegada. Va sufocar un crit i es va acostar per veure'l millor. Sense dir ni un mot, es va ajupir i es va aixecar prou el vestit per agafar la vora d'uns enagos. En va arrencar un tros i el va fer servir de bena per embolcallar-me el braç.

—No és greu —vaig dir, mentre m'embenava la ferida—. La sang fa que sembli més aparatós del que és.

—Qui t'ho ha fet? —En veure que vacil·lava, va dir—: Vaig a buscar la princesa.

—No.

La Imogen va entretancar els ulls.

—Això és important. Has de parlar amb ella.

Havia parlat molt amb l'Amarinda, amb totes les frases amables que havia après mai, com ara «Quin vestit més bonic» i «Aquest sopar és molt bo». Però tots dos havíem evitat qualsevol de les coses que realment s'havien de dir.

La Imogen hi va insistir.

—Jaron, ella és amiga teva, i està amoïnada per tu.

—No tinc res per dir.

—No és veritat.

—No tinc res per dir-li! —Es va fer un silenci incòmode

fins que vaig afegir—: Els amics de l'Amarinda ja són dins de la capella.

Feia amistat amb els regents que menys em respectaven. I durant el sopar de l'última nit havia rigut tant amb el capità de la meva guàrdia que finalment m'havia retirat a l'habitació per no molestar-los. Volia confiar en l'Amarinda, però ella havia fet que fos impossible.

Després de més silenci, la Imogen va murmurar:

—Aleshores parla amb mi. —Va somriure tímidament abans d'afegir—: Crec que encara estic més a prop teu que qualsevol altre.

Tenia raó, i era una tragèdia. Perquè ara que ho havia expressat amb paraules, m'adonava que algú més també ho entenia. En Roden havia dit que sabia exactament la mort de qui em faria més mal.

La Imogen. Si els pirates volien fer-me mal, s'endurien la Imogen.

No podia concebre ni un sol dia de la meva vida allí sense la seva presència. Però si no aconseguia mantenir els pirates allunyats de Carthya, aleshores en Roden els portaria directament fins a ella. El pensament de què podria succeir llavors era insuportable. Es va obrir un forat dintre meu en adonar-me de com era de perillós que la Imogen romangués allà. Permetre-li que continués vinculada a mi d'alguna manera constituïa una possible sentència de mort.

Per més que detestés la idea, sabia què calia fer. La Imogen havia de deixar la cort. Encara pitjor, havia de voler estar tan allunyada de mi com pogués, perquè ningú no sospités que podia treure algun profit de fer-li mal.

Se'm va regirar l'estómac, com si les mentides que em

disposava a dir-li fossin ganivets arrencats dels meus budells. Vaig fer que no amb el cap lentament i vaig dir:

—T'equivoques, Imogen. No som amics ni ho serem mai. Només vaig utilitzar el teu ajut per recuperar el tron.

Va quedar paralizada un moment, sense saber si m'havia sentit bé.

—No ho entenc...

—I tu m'utilitzes a mi per viure aquí al castell. Un lloc que no et correspon.

—Això no és veritat! —La Imogen es va apartar amb una expressió trasbalsada com si l'hagués bufetejat. Quan es va haver refet, va dir—: Quan eres en Sage...

—Sóc en Jaron, no pas en Sage. —Vaig arrufar els llavis mentre afegia la pitjor cosa que se'm va acudir—: De debò creies que podia preocupar-me per algú com tu?

La lluita de la Imogen per dominar les seves emocions era visible. Això em dolia, però no vaig vacil·lar, no podia fer-ho. Va fer una reverència per demanar permís per retirar-se i va dir:

—Marxaré a trenc d'alba.

—Marxaràs de seguida. Hi haurà preparat un cotxe per dur-te a casa.

Fent que no amb el cap, va murmurar:

—Si hi ha res que m'hagis de dir...

Em vaig apartar del seu costat, per no traïr els meus sentiments.

—No et vull aquí. Recull les teves coses i vés-te'n.

—No tinc res aquí —va replicar la Imogen—. Marxaré tal com vaig arribar.

—Com vulguis.

Se'n va anar sense girar-se a mirar-me i amb el cap ben alt. Veure-li ocultar el dolor que li acabava d'infligir va ser pitjor que si l'hagués demostrat. No havia estat mai tan cruel amb ningú, i em vaig odiar per això. Ella també m'odiaria, i jo no podria explicar-li mai que fer-la fora amb tal indiferència, fins i tot hostilitat, li salvaria la vida.

Un nou tipus de dolor va esclatar dintre meu, una cosa diferent de tot el que havia sentit abans. Si hi havia algú a qui podia lliurar el meu cor algun dia, acabava de foragitar-lo de la meva vida per sempre més.